

Родина Луциків – патріоти

З цікавістю прочитала матеріал в районній газеті за 7 травня ц. р. № 19 «Протистояння під час Другої світової війни на прикладі моєї родини» автора Миколи Бендюка, чоловіка Луцик Софії, сестри березнівчанки Луцик Людмили Микитівни, яку добре знають жителі вулиці Шевченка в Березному. Рідний брат Людмили Микитівни Андрій і сестра Марія були членами ОУН-УПА.

Так як Людмила Луцик була активним членом Народного Руху України і осередку Конгресу української інтелігенції, я багато спілкувалася з нею. Пам'ятаю, після Помаранчевої Революції – це 2004 рік – зайшла до неї і вона, окрилена подіями на Майдані в Києві, довго розповідала історію своєї родини. Багато фактів відсутні в матеріалі Миколи Бендюка, тому вирішила дещо доповнити його статтю.

Людмила Микитівна розповіла мені, що в їх сім'ї було 10 дітей. Найактивніші з них брат Андрій, сестра Марія і брат Леонід були патріотами і поширювали українську національну ідею серед населення.

Організували на хуторі Липники, де жила родина, гурток «Просвіти», в хаті-читальні ще за часів панської Польщі збирали молодь і розповідали історію України, про національні символи. Польська влада в 1937 році заарештувала Андрія, суд присудив 7 років і він відбував покарання в концтаборі «Тарнов» (зі слів Людмили).

Коли почалася Друга світова війна і в район прибули німці, Андрій звільнився і продовжив націоналістичну діяльність, підключив сестру Марію і допомагав їм батько Микита Степанович Луцик.

Коли німці розпочали акції проти українців, Андрій, Марія і батько Микита вступили в ОУН, розпочалась підпільна боротьба. Людмила Микитівна розповіла, що Андрій був начальником відділу УПА на псевдо «Печериця», а інші старожили, які контактували з УПА, розповідали, що він був провідником Служби Безпеки ОУН-УПА та брав участь в переговорах з Бульбою-Боровцем про об'єднання бандерівців і бульбівців в одну структуру.

Доля Андрія склалася трагічно. Коли на Рівненщину прийшла радянська влада, він залишився, щоб далі боротися за самостійну Україну, брав участь у різних сутичках і боях з НКВС і завжди виходив переможцем. Енкаведистів це не влаштовувало і вони почали засилати в УПА своїх агентів. Це були «високі чини» в УПА «Химера» і «Донець», які вивідали, що Андрій перебуває на хуторі Березина біля Друхова у своєї дівчини разом з іншим вояком УПА Михайлом Радіоном. Вони там і заночували. Під ранок почалась стрілянина. Михайла енкаведисти відразу вбили, а Андрій, побачивши, що хата оточена, пустив собі кулю в лоб, це був 1945 рік.

Поховали їх на кладовищі в селі Друхів.

Наш осередок Конгресу української інтелігенції, РО Народного Руху України в 2004 році встановили пам'ятник на могилі Андрія Луцика (псевдо «Печериця»). Були керівники політичних партій і громадських організацій з Рівного, а освячення провели священики Березнівського Свято-Покровського храму УПЦ КП отці Назарій і Віктор, взяв участь громадський активіст Іван Городнюк, Герой України, герой Революції Гідності. На фото він в синьо-жовтій пов'язці, тримає щит «народний Рух України», справа.

Ще Людмила Микитівна звернула мою увагу на епізод зі спалення бандерівцями хутора Липники в 1943 році, де загинув батько першого польського космонавта Мирослава Гермашевського, казала, що Андрій засуджував цей вчинок, шкодував, що керівництво ОУН пішло на цей крок, хоч він і був викликаний обставинами Яринівської трагедії. Адже при розстрілі жителів с. Яринівка німцями брали участь польські поліцаї. Спалення Липників – це була відплатна акція, але Андрій це засуджував.

Людмила Микитівна на той час перебувала в лікарні, їй ампутували одну ногу і вона ходила на милицях, але, незважаючи на це, коли Україна стала незалежною, вона вступила в НРУ і КУІН і відвідувала всі заходи демократичного спрямування.

Родина Луциків – це достойні патріоти України. Я вдячна Миколі Бендюку, який дав мені можливість згадати про цю сім'ю. Людмила Микитівна відійшла в потойбічний світ. Світла їй пам'ять.

Алла КУЦ,
голова осередку Конгресу української інтелігенції.